

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๗/๒๕๐๖

พ.ร.บ. ป่าไม้

เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยไม้ซึ่งถือเป็นรูปเรือแล้ว แต่ยังไม่เสร็จเรียบร้อย โดยส่วนบนลำเรือยังไม่ได้ปะทะกัน กับยังไม่ได้ยاختัน ตามแนวประดาน ยังไม่สามารถนำลงน้ำเพื่อใช้สอยเป็นยานพาหนะตามปกติได้ ถือว่าไม้ซึ่งใช้ต่อเรือนี้ยังไม่อยู่ในสภาพเป็นเครื่องใช้ จึงต้องถือว่าเป็นไม้แปรรูปตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๔ (๔).

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ท ๒๕๗/๒๕๐๖

ศาลฎีกา

วันที่ ๓๐ เดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๐๖

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร

โจทก์

ระหว่าง

นายเบ้า แจ่มจำรูญ

จำเลย

เรื่อง มีไม้สักแปรรูปโดยไม่รับอนุญาต

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๘ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๐๔

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๐๓ เวลากลางวันจำเลยได้บังอาจมีไม้สักแปรรูป ซึ่งเป็นไม้หวงห้ามซึ่งถือเป็นรูปเรือยังไม่เสร็จ ๓ ลำ กัดเป็นเนื้อไม้ ๒.๒๕ เมตรลูกบาศก์ ไว้ในความครอบครองของจำเลยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ทั้งนี้โดยรู้ผิดว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการได้ออกประกาศกำหนดเขตควบคุมการแปรรูปไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๔ โดยอาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดท้องที่จังหวัดพิจิตร เป็นเขตควบคุมการแปรรูปไม้ตลอดเขตจังหวัดพิจิตร และได้ประกาศให้ประชาชนทราบแล้วตามกฎหมาย ซึ่งจำเลยก็ได้ทราบประกาศนั้นแล้ว เหตุเกิดที่ตำบลบางลาย อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๗ ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดเขตควบคุมการแปรรูปไม้ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๔ และริบของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำผิดดังฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วฟังว่า จำเลยกระทำผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๗ ให้จำคุก ๖ เดือน ปรับ ๓,๐๐๐ บาท คำรับสารภาพจำเลยชั้นสอบสวนมีประโยชน์แก่การพิจารณาปราณีลดโทษให้ ๑ ใน ๓ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ เหลือโทษจำคุก ๔ เดือน ปรับ ๒,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๓ ปี ตามมาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับบังคับตาม มาตรา ๒๔,๓๐ ธิบของกลาง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า โดยที่ไม้ของกลางรายนั้นได้แปรรูปจนมีสภาพเป็นเรือ ซึ่งเป็นเครื่องใช้ไปแล้ว จึงไม่ใช่ไม้แปรรูปตามความหมายของพระราชบัญญัติป่าไม้ จำเลยย่อมไม่มีความผิด พิพากษายกฟ้องของกลาง คืนจำเลย

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาได้ตรวจสำเนาและประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๐๓ เจ้าพนักงานตำรวจได้ไปจับกุมจำเลยหาว่ามีไม้แปรรูปไว้ในครอบครองตามที่ผู้แจ้งความ จับจำเลย ได้พร้อมด้วยเรือ ๓ ลำ ที่ต่อด้วยไม้สัก เป็นเรือกระแซง ๒ ลำ เรือใช้สำหรับติดเครื่องยนต์ ๑ ลำ ที่ใน โรงต่อเรือบ้านจำเลย โดยจำเลยเป็นช่างต่อเรือเหล่านั้นขึ้น ขณะจับได้นั้น เรือแต่ละลำได้ต่อเป็นรูปร่างขึ้นแล้ว ยังคงค้างอยู่แต่ส่วนบนลำเรือที่ยังไม่ได้ปูกระดาน กับไม่ได้ยاختตามแนวประดาน และยังไม่ได้นำลงน้ำใช้สอยเลย

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยมีว่า ไม้สักที่นำมาใช้ประกอบเป็นลำเรือ ในสภาพเช่นนี้เป็นไม้แปรรูป หรือเป็นเครื่องใช้ ซึ่งไม่ใช่ไม้แปรรูปเสียแล้ว ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งใช้ บังคับแก่คดีนี้ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “(๔) ไม้แปรรูปหมายความว่า ไม้ที่ได้แปรรูปแล้ว แต่ไม่รวมถึงไม้ที่ อยู่ในสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างหรืออยู่ในสภาพเป็นเครื่องใช้ ทั้งนี้ตลอดเวลาที่อยู่ในสภาพเช่นนั้น

ไม้ที่เคยอยู่ในสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างหรือเป็นเครื่องใช้มาแล้ว และผู้ครอบครองพิสูจน์ได้ว่า ได้ เคยมีสภาพเช่นนั้นมาแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ปี มิให้ถือว่าเป็นไม้แปรรูป”

ศาลฎีกาเห็นว่าเรือของกลาง ๓ ลำ ที่จำเลยทำไว้ ยังไม่มีสภาพเป็นเครื่องใช้ เพราะยังต่อไม่ เสร็จเรียบร้อย ไม่สามารถนำลงน้ำเพื่อใช้สอยเป็นยานพาหนะตามปกติได้ ฉะนั้น แม้ไม้ของกลางจะต่อทำเป็น รูปร่างขึ้น ก็ต้องถือว่าเป็นไม้แปรรูปตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น

จำเลยเบิกความว่า ได้ต่อเรือกระแซงลำใหญ่มา ๓ ปีแล้ว ส่วนเรืออีก ๒ ลำ ต่อก่อนเกิดเหตุ ๑ ปี โดยเรือไม้สักที่เคยเป็นฝาและพื้นเรือนของจำเลยมาต่อเรือ และเรือนที่เรือมาต่อเรือนนั้น เดิมเป็นเรือน ๔ หลัง ที่จำเลยซื้อมาจากเจ้าของที่ไม่รู้จักชื่อที่บ้านหนองพระนาง ในชั้นสอบสวน ไม้สักที่ใช้ต่อเรือนจำเลย รับสารภาพว่า ได้ตัดฟันมาจากในป่าแล้วนำมาแปรรูปเพื่อทำเป็นเรือโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ตัดฟันไม้นั้น ดังนั้น

เห็นได้ว่าที่จำเลยเบิกความว่า ไม่ต่อเรือเป็นไม้เครื่องเรือนเท่านั้นไม่น่าเชื่อ เพราะจำเลยซื้อเรือน ๔ หลัง จากใครก็ไม่รู้จัก และซื้อมานานเท่าใดจำเลยก็ไม่ได้เบิกความถึง จึงต้องถือว่าจำเลยผู้ครอบครองพิสูจน์ไม่ได้ว่าไม้ของกลางเป็นไม้ที่เคยอยู่ในสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้าง หรือเป็นเครื่องใช้มาแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ปี ซึ่งกฎหมายมิให้ถือว่าเป็นไม้แปรรูป คดีฟังได้ว่าจำเลยตัดฟันไม้สักในป่ามาใช้ต่อเป็นลำเรือขึ้นไว้ จำเลยย่อมมีความผิดทั้งฟ้องที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์อ้างว่า ไม้สักที่ต่อเรือมีสภาพเป็นเครื่องใช้ไปเสียแล้วนั้น ศาลไม่เห็นด้วย อุทธรณ์โจทก์ฟังขึ้น

จึงพร้อมกันพิพากษาลบคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น.

เสนอ บุณยเกียรติ

ประมุข สุวรรณศรี

ยง เหลืองรังษี